

Cuprins

Ziua întâi (adică a treia) <i>De-a Scufița Roșie</i>	5
Ziua a doua (adică a patra) <i>Partidul Nehotărîților</i>	83
Ziua a treia (adică a cincea) <i>Cutremurul</i>	151
Zilele următoare <i>Pildele lui Simion</i>	227

PETRU CIMPOEȘU (n. 1952), unul dintre prozatorii de primă linie ai ultimilor ani, a debutat editorial în 1983, cu volumul *Amintiri din provincie*, distins cu Premiul Asociației Scriitorilor din Iași. Alte volume publicate: *Erou fără voie* (1994, Premiul Asociației Scriitorilor din Iași), *Un regat pentru o muscă* (1995), *Povestea Marelui Brigand* (ed. I, 2000, Premiul Filialei Iași a Uniunii Scriitorilor din România), *Christina Domestica și Vânătorii de suflete* (2006, Premiul revistei *Observator Cultural*, Premiul Uniunii Scriitorilor din România, Premiul Academiei Române). Romanul *Simion Iiftnicul* (Premiul revistei *Cwîntul*, Premiul Uniunii Scriitorilor din România) a fost tradus în Cehia, Italia, Spania, Croația și Bulgaria, fiind declarat cartea anului 2007 în Cehia și distins cu Premiul „Magnesia Litera”. La Editura Polirom au mai apărut *Povestea Marelui Brigand* (ed. a II-a, 2007), *Nouă proze vechi. Ficțiuni ilicite* (2008) și *Firesc* (ed. a II-a, 2010).

Copyright © 2007, 2011 by Editura POLIROM

Această carte este protejată prin copyright. Reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea prin orice mijloace și sub orice formă, cum ar fi xeroxarea, scanarea, transpunerea în format electronic sau audio, punerea la dispoziția publică, inclusiv prin internet sau prin rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informațiilor, cu scop comercial sau gratuit, precum și alte fapte similare săvârșite fără permisiunea scrisă a deținătorului copyrightului reprezintă o încălcare a legislației cu privire la protecția proprietății intelectuale și se pedepsesc penal și/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

Pe copertă: Felix Aftene, *Așteptare* (detaliu)

www.polirom.ro

Editura POLIROM

Iași, B-dul Carol I nr. 4; P.O. BOX 266, 700506

București, Splaiul Unirii nr. 6, bl. B3A, sc. 1, et. 1,

sector 4, 040031, O.P. 53, C.P. 15-728

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României :

CIMPOEȘU, PETRU

Simion Iiftnicul : roman cu îngeri și moldoveni / Petru

Cimpoesu. – Iași : Polirom, 2011

ISBN print: 978-973-46-2348-8

ISBN ePub: 978-973-46-2159-0

821.135.1-31

Printed in ROMANIA

PETRU
CIMPOEȘU
Simion liftnicul

Roman cu îngeri și moldoveni

POLIROM
2011

Era în pat. În jur, o dezordine infernală. De cînd îl părăsise soția, nu mai făcuse curățenie. Doar cît schimba lenjeria patului din cînd în cînd și mai puneă uneori aspiratorul, dacă păianjenii se înmulțeau prea de tot. Multe lucruri rămăseseră așa cum le găsisese întîmplarea în ziua plecării ei; dulapurile cu ușile deschise, hîrtii și cărți împrăștiate în toată casa, de-a valma cu ciorapi de damă și bărbătești, cămăși purtate, mototolite, încălțări vechi, pixuri fără mină, scaune răsturnate, farfurii întregi sau ciobite, șervețele de hîrtie, bibelouri de porțelan sparte, nasturi, butoni desperecheați, cutii goale, becuri arse, cuie, chei ale unor lacăte pierdute, fiole și pastile, tacîmuri, sîrme, piulițe și cîte și mai cîte. Un cearșaf sau poate o bucată de perdea – cine să mai știe după atît timp – acoperea jumătate din oglindă. Geamurile fuseseră astupate cu hîrtie inițial albastră. Sub pat, o cratiță în care scuipa cînd se gîndea la ceva mai greșos. În fotoliul din dreapta, un televizor defect, iar în cel din stînga, telefonul care, amănunt oricum inutil, nu mai sunase de jumătate de an. Așa-zisa masă de lucru era, putem spune, un rezumat al camerei, avînd un singur colț, de aproximativ un sfert de metru pătrat, liber. Oarecare ordine era numai în bucătărie, dar bucătăria se afla, deocamdată, alături.

— Ce naiba am făcut eu astă-vară în blestemata aceea de tabără? se întrebă domnul Eftimie punîndu-și mîinile sub cap.

Și iată ce-și aminti:

În gară, ceasul era defect. Casierîța era una grasă, urîță și cu ochelari. Ca și cum toate acestea n-ar fi fost suficiente, purta o bluză roșie.

Trenul a venit cu o întîrziere de douăzeci de minute.

Au urcat într-un vagon necompartimentat.

Aglomeratie și zăpușeală.

Cei zece elevi care erau cu el se adunaseră pe două banchete din capătul vagonului și ascultau muzică la un casetofon.

În alt colț al vagonului, un soldat și cîțiva tineri în civil jucau bîza.

Pe bancheta din fața lui, o femeie mîncea parizer cu piine proaspătă (se vedea că e proaspătă după cum o

strîngea între degete). Lîngă el, alta, intelectuală, slabă, uscată, adormise și respira cu gura deschisă. Cetățeanul de lîngă femeia care mîncă se descălțase și fuma gînditor.

Trenul a oprit în plin cîmp, a stat jumătate de oră, apoi a pornit din nou.

Au coborît într-o haltă. Era seară. Curentul electric se întrerupsese. Nu-i aștepta nimeni. Au pornit la deal, tirîndu-și cu greu bagajele și blestemîndu-și tinerețile.

Directorul taberei era un tip apatic, slab și defetist. Avea un ochi de sticlă, dar asta s-a putut constata abia a doua zi, cînd și-a scos, din întîmplare, ochelarii.

Domnul Eftimie fu numit comandant al detașamentului nr. 5.

În toate dormitoarele mirosea năprasnic a DDT.

Pragul de la baie era prea înalt și se împiedica mereu de el.

La concursul de orientare turistică, echipa detașamentului nr. 5 a ocupat ultimul loc.

Focul de tabără nu s-a mai ținut, fiindcă ploua cu găleata. S-a ținut numai balul de adio. Eleva Ciobanu Lenuța a fost aleasă Miss Tabără...

— Eleva Lenuța Ciobanu! remarcă sardonice domnul Eftimie și se ridică.

Era seară, amiază sau dimineață? Hîrțile cu care astupase geamul nu-l lăsau să deducă. Ceasul, neîntors de mai mult timp, stătuse. Formă la telefon numărul robotului.

— La semnalul următor va fi ora optsprezece, douăzeci și trei de minute și douăzeci de secunde: piip!

— Vă mulțumesc foarte mult...

Și puse receptorul la loc. N-avea chef de conversație azi. Alteori însă avea și atunci stătea de vorbă minute în șir cu ea, îi povestea tot felul de întîmplări de la școală sau din autobuz, iar ea, fie că asculta, fie că nu, răspundea tenace: „La semnalul următor va fi ora douăzeci și trei, șase minute și patruzeci de secunde – piip! La semnalul următor va fi ora douăzeci și trei, șase minute și cincizeci de secunde – piip! La

semnalul următor va fi ora douăzeci și trei, șapte minute și zero secunde: piip!". Pînă cînd dumnealui, obosit sau somnoros, îi spunea: „Bine, bine, noapte bună, vă mai sun eu mîine” – și închidea. Odată venise nervos de la școală, formase numărul și-i spusese așa, fără motiv: „Du-te dracului, cu ora ta exactă cu tot! Uite ce fac eu în ora ta exactă...” – și scosese un sunet o-ri-bil, imposibil de transpus în litere... Dar regretase imediat. În noaptea aceea, visase o femeie cam între două vîrste care îl certa: „Bravo! Frumos! Profesor de științele naturii, da? Ce să zic, așa educație faci și copiilor! Felicitări!”. Asta în vis, căci în realitate, a doua zi, cînd formase din nou 058 și-și ceruse scuze, ea îi răspunse: „La semnalul următor va fi ora șapte, două minute și treizeci de secunde – piiip!” – cu o desăvîrșită bună-cuviință și o luciditate din care nu se putea deduce dacă l-a iertat sau nu.

Vasăzică, șase și douăzeci și trei, gîndi domnul Eftimie. Iar cu dracul ăsta de elevă ce va face? Nu-i dădea nici o soluție prin cap. Și asta numai din cauză că nu avea spirit practic. Să încerce s-o convingă de gravitatea afirmațiilor sale, de postura în care-l pune în fața corpului didactic al liceului, de urmările tragice ce ar decurge de aici... Și dacă nu va reuși? Cum va demonstra că între ei n-au existat nici un fel de relații... pe care ea le revendică? Cît tupeu au fetele astea în ziua de azi! În tabără n-au fost văzuți nicio dată împreună, normal, ea era la alt detașament, dar poate fi asta o dovadă? Doar se știe că astfel de relații neprincipiale se petrec în cel mai strict secret... Va trebui să cedeze, să accepte înfrîngerea, rușinea, compromiterea, poate va fi chiar nevoit să se căsătorească cu ea, s-o aibă în fiecare zi aici, în casă, să doarmă cu ea în același pat, să-i suporte nazurile... Ptiu! Mai bine închisoarea!

În timp ce se gîndea la toate acestea, începuse, fără să-și dea seama, să facă ordine în casă. Duse la baie cratița pentru scuițat. Strînse cîteva rufe de pe jos, le aruncă în cadă și dădu drumul apei peste ele. Începu apoi a clăti, cu mișcări mecanice, cratița...

Și ce mai fuma, a naibii, picior peste picior, ca o femeie în toată firea!... Păi, sigur, de-acum e majoră,

are 18 ani! Bine dezvoltată! De fapt, femeile se maturizează fizic mai repede decât bărbații, e un lucru cunoscut. Totuși, fumatul ar putea dăuna sarcinii...

Adună hîrțile de pe jos, le puse într-un sac de polietilenă, strînse și plapuma, duse farfuriile la bucătărie. Celelalte, cioburi, bucăți mici de hîrtie sau cîrpe, nasturi, ciorapi, le aruncă în coșul de gunoi. Cărțile le aranjă la locul lor, în raft.

La drept vorbind, în astfel de situații n-ai cum să-ți dovedești nevinovăția... Și atunci, cum ar putea fi domnul Eftimie sigur de nevinovăția sa? Oare chiar i-a recitat versuri sub clar de lună, așa cum susține ea? Dar cum, cînd?

Făcu oarecare ordine și pe masa de lucru, mută televizorul de pe fotoliu pe măsuta lui, aranjă telefonul pe noptieră, la capătul patului.

O soluție trebuie să existe, directorul are dreptate, dar care o fi aia? Va trebui să încerce să-i vorbească altfel, s-o ia mai ușurel. Cu violența nu faci nimic. Să-i vorbească între patru ochi și cu mult tact. Altfel, toată lumea îi va da ei dreptate, despre dumnealui se va zice: „Mița blîndă zgîrie rău, apa liniștită e adîncă, ai văzut, domnule? Dăm copiii la școală să învețe carte și – poftim! – se găsește cîte un nemernic de-ăsta...”. Sigur, închisoarea îl așteaptă! Poate numai dacă ar accepta să se căsătorească cu el, urmărirea penală ar înceta. Dar ce vor zice părinții ei?

Strînse ce gunoaie mai găsi și puse aspiratorul în funcțiune. În acest moment, cineva sună la ușă. Adică nu *cineva*, căci nu putea fi decît domnul Toma. Domnul Eftimie îi deschise.

— Vă salut, spuse domnul Toma. Dormeați?

— A, nu, nu, nu..., răspunse domnul Eftimie.

Domnul Toma intrase cu o revistă literară sub braț și se opri în sufragerie vădit surprins. Ca unul de-ai casei, știa bine rostul dezordinii care domnise multă vreme aici, dar nu făcu nici un comentariu în acest sens, ci se așeză într-unul dintre fotoliile devenite libere.

— Ați luat ultimul număr? întrebă și arată revista. Are niște cuvinte extraordinare! Am venit să mai discutăm despre ele.

— Foarte bine, spuse domnul Eftimie.

Domnul Toma deschise larg revista și începu să citească în gând.

— Foarte interesant ce spune aici! comentă. Hm, dar ce-o fi însemnând *circumspect*?

— Prudent, neîncrezător, cam așa ceva, explică domnul Eftimie.

— Hm, deci era destul de simplu, observă domnul Toma. De exemplu, eu sunt *circumspect*. E corect așa?

— Da...

— Multe cuvinte mai sunt pe lumea asta. Cîteodată mă gîndesc că, dacă aş fi avut în tinerețe un prieten așa, ca dumneavoastră, care să știe toate cuvintele, acum eram mult mai deștept și nu mai munceam la trei schimburi... – și domnul Toma oftă.

Lăsă apoi revista deoparte, băgă mîna în sîn și scoase de sub halatul de casă o sticlă de jumătate de litru.

— Ia te uită! se miră.

— A, nu, nu trebuia, protestă domnul Eftimie.

— De ce? Doar e rusească!

— Nu mă simt prea bine... Numai așa, puțin...

Trecu în bucătărie și aduse pahare.

— Trebuie să ne respectăm și noi un pic, ce dracu'! zise domnul Toma. Dacă tot așteptăm de la alții, ne mîncîcă cîinii – și scoase un pachet de țigări americane. Le-am cumpărat de la un bișnițar. Douăj' de mii pachetul, dar merită! Dacă ar ști nevastă-mea, m-ar împuşca! Femeile astea-s... o ca-la-mitate... Am zis corect?

— Da, desigur...

— Dar și *circumspect* e un cuvînt frumos, merită să-l folosești, continuă domnul Toma. I-auzi: *circumspect*! Are... nu știi ce, așa, ca un miros de doctorie în el, nu? Un cuvînt cu adevărat nobil! E ca și cum ai trage un fum dintr-o țigară de asta... (vru să-i spună numele, dar se temu că nu-l nimerește și renunță). Te face să te simți de o mie de ori mai deștept decît atunci cînd fumezi Carpați – și o aprinse de la brichetă. Dar luați!

Domnul Eftimie luă totuși o țigară. Apoi domnul Toma îl servi cu foc. Bricheta cu gaz, nichelată era cumpărată de la niște turiști de peste Prut, dăduse cincizeci de mii de lei pe ea.

De câte ori fuma, pe domnul Eftimie îl apuca un fel de somnolență, însoțită de o teribilă durere de cap, și, ca să scape de ea, trebuia să vomite. Domnul Toma nu știa aceste amănunte. Nici dumnealui nu era fumător „profesionist“, dar îi plăcea, cînd venea în vizită la profesor, să fumeze o țigară bună împreună. Așa cum îi plăcea dumnealui, putea foarte bine să-i placă și prietenului său.

— În concepția mea, spuse domnul Toma și pu-făi dîndu-și oarecare importanță, fiecare om al muncii ar trebui să se aboneze la o revistă literară. Am să iau odată cuvîntul în ședința de sindicat și am să propun...

Se lăuda, firește. Domnul Eftimie știa că nu va lua niciodată cuvîntul la vreo ședință și cu atît mai puțin la una de sindicat, dar nu-l contrazise. Se ridică, trecu în bucătărie, căută, găsi și înghiți o aspirină, apoi se întoarse în sufragerie, cu un aer vinovat. Aceste pastile, atît de lăudate pentru virtuțile lor multiple, nu reușeau să-i ia durerea de cap, în schimb, la circa zece minute după ce le înghițea, îi venea să vomite.

— Ce spuneți de treaba asta? întrebă pe neașteptate domnul Toma. Nea Simion de la parter s-a blocat singur în lift și nu mai vrea să iasă de acolo! Iar domnul Ion-șeful-de-scară ține secret acest lucru, în loc să-i cheme pe cei de la...

De la Poliție? De la Pompieri? De la Ascensoare? Nu știa nici dumnealui prea bine și abia așa înțelese că poate din același motiv nici domnul Ion-șeful-de-scară nu făcuse nimic.

— A declarat greva foamei? întrebă fără vreo curiozitate anume domnul Eftimie.

— Nu încă.

Răspunsul domnului Toma conținea o promisiune involuntară, lăsînd cumva să se înțeleagă că ar ști mai multe decît spune, ceea ce nu era însă adevărat. Dar lipsa de interes a profesorului îl dezamăgi și nu mai insistă.